

מליצין דן ("דני")

בן שמואל ורחל. נולד ב־27.8.1926 בחיפה. עליזותו ושובבותו, המרוסנת בשעת הצורך, השרו רוח טובה על סביבתו משחר ילדותו. כך ידעוהו ואהבוהו בבית ובכל שלבי חינוכו: בגן־הילדים, במכינה ובבית־הספר הריאלי עד סיומו. כזה היה בשתי שנות שירותו בנוטרות (חובתו היתה לשרת שנה אחת, אך כחבר ה"הגנה" מנעוריו נדרש בודאי להמשיך עוד שנה, להשלים את הכשרתו הצבאית בהיתר חוקי,

מאחר שנמצא מוכשר לקלוט מתורה זו יותר מהניתן בשנה אחת). משוחרר בסוף קיץ 1947 עמדה לפניו הברירה להמשיך בלימודים בדרגה גבוהה באמריקה או בירושלים. ובהיות גורל הארץ על סף הכרעה בינלאומית וזעזועים שיבואו בעקבותיה — בחר בירושלים. התחיל ללמוד במחלקה למדעי־הרוח באוניברסיטה העברית ולראות ברכה בלימודיו. אך הנה נפלה ההכרעה בלייק־סאקסס ובעקבותיה באה התנגדות הערבים בדם ובאש — ודני הפסיק את לימודיו והצטרף לפלוגה הלוחמת של הסטודנטים במסגרת גדוד "מוריה". את דעתו על הבחורים הממשיכים ללמוד הביע במכתבו במלים קצרות וקולעות: "וכל מיני סטודנטים, שמצפונם אינו מכביד עליהם כנראה", או "אין חלקי בין הבחורים הלומדים כיום, ולשמחתי יש לציין, כי אך מעטים הם".

שירת בתפקיד מפקד חולית מקלעים והשתתף בליווי שיירות לסביבת ירושלים, בקרבות הרטוב, לרגל חיפוש עקבות ה"ל"ה שנפלו בדרך ההרים לכפר־עציון (ביניהם חבריו), בפיצוץ בית שאהין בקטמון ובתים בשייך־ג'ראח, בהגנת אזור הקסטל וצובה, ימין משה, נוה־יעקב ועטרות, בכיבוש קטמון, בהצלת מקור־חיים מניתוק, בפריצה למחנה אל־עלמיין, בכיבוש מחנה אלנבי ובאחרונה בכיבוש דיר אבו־טור. שם נפצע בידיות ערבים נמלטים, ותוך כדי קבלת "עזרה ראשונה" נפגע שנית. בחזהו ואחרי דקות מספר יצאה נשמתו ביום 18.5.1948. היה קבור בשייך־באדר א'. ב־10.9.1950 הועבר להר־הרצל בירושלים.